

Charlotte Blay

Forfatter & historiefortæller

E-mail: charlotte@blay.com

Internet: www.blay.com

: Charlotte Blay Bøger

LILLE MUNK

fra Bangkok, Thailand

"Lille munk!" kalder en stemme.

Han mærker en hånd på sin arm. Hurtigt som et lyn vender han sig og ser lige ind i en piges smilende ansigt.

En pige! Jamen ved hun ikke, at det er forbudt for piger at røre ved munkene. Også selv om han kun er en lille munk på 11 år.

Hans venner Wito og Sombat står dér i de orange dragter og griner. Deres skaldede hoveder ligner flækkede meloner.

"En pige har rørt dig, Nasa-ho." Wito puffer til ham.

"Nu er du uren, Nasa-ho," fniser Sombat.

Åh nej. Hans gud Buddha siger, at ingen pige eller kvinde må røre ved en munk. Ikke engang ens egen mor.

"Nå, så du hedder Nasa-ho," siger pigen. Flæserne på hendes pink kjole danser. Det mørke hår bølger over skuldrene. Øjnene er store. Glade små gnister af smil, glimter i dem.

"Jeg har mad til jer," siger hun og lægger en pose med stegte kartofler i hver drenges madskål.

"Og de her er til dig, Nasa-ho." Hun smiler og lægger en pose med stegte bananer oven i hans skål. "Så giver du mig vel en bøn." Pigen knæler med bøjet hoved, mens hun samler sine hænder og lukker øjnene.

Nasa-ho messer en bøn sammen med Wito og Sombat. Takker Buddha for maden og beder ham passe på pigen.

Hun åbner sine øjne, og smiler. Så forsvinder hun i markedets mylder og larm. I lugte af fisk, råt kød og søde frugter. Sulten rumler i maven på Nasa-ho.

Munkene går i rad og række ned ad gaden med hver sin fyldte madskål. Han kan godt lide at være med til at samle mad. De fleste folk putter noget i skålene. Så får de en bøn.

Trafikken støjer, så det gør ondt i ørerne. Biler, busser og motorcykler. Værst til at larme er de små tuck-tuck-taxier, der drøner af sted og fylder luften med giftig os.

Bangkok er en stor og farlig by, når man er uden for templet. Nasa-ho prøver at holde vejret og lukke ørerne.

De orange små munke går ind gennem templets port med deres madskåle. De kommer ind i en helt anden verden. En stille verden med pagoder og gyldne statuer af Buddha. En tryk verden omgivet af byens høje huse, der vokser op i himlen, som beskyttende mure. Duften af blomster og røgelse vifter om næsen.

Nasa-ho trækker vejret dybt. Her er fred og ro. Men han savner sin mor.

Pigen, der rørte ham, gav ham bananer. Han elsker søde, sprøde, stegte bananer. Sådan nogle lavede hans mor, da han boede hjemme på floden. Han har lyst til at snuppe en fra skålen. Men nej. Det gør man ikke, når man er munk. Man deler. Og nu er han spændt på, om der bliver nogen bananer til ham.

Det knurrer vredt i hans mave. Ingen i templet har spist siden klokken 12 dagen før.

Skålene med mad bliver afleveret. Det er munkene i køkkenet, som fordeler maden til alle i spisesalen.

Gamle og unge munke i orange dragter sidder ved lange borde. Alle er pil skaldede. De blanke hoveder er bøjet over maden. Ingen må tale. De spiser i stilhed.

I Nasa-hos skål ligger der en skive ristet banan oven på ris og grøntsager og fisk. Da han får den i munden, tænker han på pigen. Og på sin mor. Savnet gør så ondt, at tårerne fylder hans øjne. Han strammer munden og tygger. Den søde banan trøster ham.

Klokker bimler og kalder. Munkene haster over i det store tempel for at bede og synge. De to venner puffer til Nasa-ho og fniser.

"Du må hellere bede Buddha om at rense dig for den pigefims," siger Wito.

Sombat snuser til hans arm, der hvor pigens hånd rørte ham.

"Føj, hvor du oser af pigeherm," fnyser han.

Nasa-ho vil ikke sidde i templet og bede ved siden af sine venner. Ikke når de driller på den måde. Han træder ud af sine sandaler og går over det bløde, røde tæppe. Bukker tre gange med samlede hænder foran Buddha. Knæler så på tæppet helt ovre ved det lille gyldne alter med blomster og røgelse.

Templet fyldes med munke. Og drenge, der skal lære at være munke. Præstens messende stemme giver ekko i rummet.

Nasa-ho lukker øjnene. Vil ikke se over på Wito og Sombat, der sidder hos de andre munkedrenge.

Han kender snart alle de hellige remser og mumler ordene sammen med præsten.

Så åbner han øjnene ganske lidt. Buddha sidder dér på tronen og stråler. Han er omgivet af blomster og levende lys.

"Buddha, hjælp mig, så jeg bliver ren igen. En pige har rørt mig. Det var ikke min egen skyld."

Han siger det inde i sig selv, mens munden følger med i præstens bønner. Tankerne flyver hjem til hans mor på floden. Hun valgte ham, Nasa-ho til at bo hos munkene, da hans far druknede. En stor turistbåd sejlede far ned. Deres lille båd blev repareret. Men det blev far ikke. Hans ældre bror hjælper nu mor med at sælge frugt fra båden. Så det er Nasa-ho, der skal være munk. Her får han mad. Og her går han i skole. Det gør mor glad.

Det giver et stik i hjertet, når Nasa-ho tænker på mor og sine søskende. Han savner dem, så det gør ondt i brystet. Savner at bo i pælehuset på floden. Men mest af alt, savner han sin far. Sorgen er som et stort, sort rum. Kun den gyldne Buddha kan lyse op i det rum.

"Buddha hjælp mig. Jeg savner min far. Buddha hjælp mig, så jeg bliver rensset for pigefims." Nasa-ho prøver at slippe af med de mørke tanker. Men det lykkes ikke.

Så ser han en skygge. Noget sniger sig forbi ham.

Det er katten.

"Hej kat" siger han inde i sig selv.

Den sorte kat sætter sig lydløst ved siden af ham. Sidder dér mellem munkene, som om den også beder til Buddha. De levende lys spiller i dens grønne øjne.

"Hvordan mon dine killinger har det?" Nasa-ho skæver til katten. Den slikker sig et par gange på pelsen. Så ser den på Nasa-ho. Han er sikker på, at den er sulten.

"Jeg kommer med mad til dig efter skole," hvisker han.

Efter messen går han op i klassen med sine bøger. Det er svært at forstå de snørklede tegn, som lærer Phra Maha skriver på tavlen. Nasa-ho kan ikke samle tankerne. Hvis han kommer til at kigger på Wito og Sombat sidder de og snuser, som om han lugter grimt. Han har lyst til at give dem en omgang bank, når de er færdige med skolen.

Men Nasa-ho bliver siddende, da klokken ringer. De andre drenge myldrer ud i solen. Phra Maha kigger hen over brillerne. Panden er fuld af rynker.

"Du tænker, Nasa-ho?" siger han.

Nasa-ho tager en dyb indånding.

"En pige har rørt mig. Jeg er uren."

"Det kan være svært," siger hans lærer. Øjnene over brillerne er alvorlige. Men der er et lille smil på hans læber. Han kommer hen og lægger en varm hånd på Nasa-hos bare skulder.

"Gå ud og gør en god gerning, Nasa-ho. Og gå så til templet og bed til Buddha."

En god gerning? Nasa-ho finder tempel-katten. Den holder til nede ved floden. Han ved også, hvor den har gemt sine killinger. De er under pagoden, der hvor munken sælger brød til de hellige fisk.

Brød er ikke noget for katte. De vil helst have fisk. Men de hellige fisk må man ikke slå ihjel. Og katten kan ikke få fat i dem ude i floden. En gang imellem fanger den en due. Eller en rotte. Og nogen af munkene giver den lidt rester af og til. Nu har Nasa-ho fundet noget godt i skraldespanden.

"Kis, kis, kis," kalder han.

Katten kommer frem med de små.

"Se her, hvad jeg har til jer."

Katten spinder højt, da Nasa-ho tømmer posen ud på fliserne. Stumper af rejer og fisk. Skelet af en kylling. De tre sorte killinger kaster sig over maden sammen med deres mor. Nasa-ho smiler.

Så lader han blikket følge floden. Tænker på sin egen mor, der sidder i den lille båd og sælger frugt. Hendes ansigt er mørkt under stråhatten. Øjnene har ikke smilet, siden far druknede. Hvis mor lader båden drive med strømmen, vil hun ende her ved templet i Bangkok om nogle timer. Han tænker på sin mors varme krop og får en klump i halsen.

En af killingerne kradser i hans orange dragt. Han sætter sig og kæler med den. Pelsen er blød, og den lugter lidt af fisk. Den har en hvid pote, ellers er den sort, som de andre.

"Du skal hedde Lykkepote," siger han.

Nasa-ho går hen og hjælper munken ved floden. Han sælger brød. Der kommer mange folk, som vil fodre de hellige fisk. Det bringer lykke og det er sjovt at se, de store maller

plaske rundt og slås om maden. Se dem springe op af vandet for at snappe en bid brød med deres brede mund.

Floden her ved Bangkok er snavset. Det flyder med plastic og døde dyr. Længere oppe hos hans mor er vandet rent.

Han længes hjem. Men han har lovet, at han vil blive hos munkene. Mor har ikke penge til så mange børn. Her kan han få mad og en uddannelse. Og han ved, at hans mor er stolt over at have en munk i familien.

Katten gnider sig op ad hans munkedragt. Den vil nok sige tak for mad. Killingerne tumler rundt og slås for sjov. Lykkepote prøver at fange en fed due. Vingernes sus blæser den lille kat omkuld, og Nasa-ho ler lidt.

Senere plukker Nasa-ho en smuk, rød blomst uden for templet. Han snuser til dens søde duft. Går så på bare fødder over templets tæppe og lægger blomsten foran Buddha.

Så knæler han og beder. Han beder længe. Trækker vejret dybt. Det er rart at bede for mor. Og for at han selv må blive rensset. Duften af røgelse gør ham rolig. Buddha stråler foran ham og fylder ham med guld.

Wito og Sombat kan passe sig selv. Han gider ikke gå sammen med dem, når de samler mad, selv om de er holdt op med at sige, han lugter af pigefims.

Næste dag går Nasa-ho alene ud i byen med sin madskål. Det er tidlig morgen, og der er gang i trafikken. Larm og os. Folk har travlt, de maser og puffer. Fra boderne er de i gang med at sælge. Og på markedet breder lugten af kød og fisk og frugt sig, mens solen står op. En fed rotter smutter væk bag en bunke skrald.

Folk lægger mad i hans skål. Ris og rejer. Nasa-ho beder en bøn for dem.

Derhenne står pigen i den pink kjole med flæser. Håret er mørkt og langt. Hun står i en bod og hjælper en tyk dame med at riste kartofler og bananer med sukker. Duften kilder dejligt i næsen på Nasa-ho.

"Lille munk!" råber hun, da hun ser ham. "Jeg har mad til dig."

Han træder et par skridt tilbage, da hun kommer løbende. Hun har poser med kartofler og søde bananer. Han rækker skålen frem, næsten som et værn.

"Rør mig ikke," siger han.

Hun stopper brat op. De brune øjne bliver større. Så bryder et smil frem.

"Jeg ved godt, at piger ikke må røre ved en munk." Hun fniser, som om det er sjovt.

Nasa-ho trækker skålen til sig. Munden er stram. Hun skal ikke stå der og fnise af Buddhas bud.

"Kom nu frem med skålen. Jeg rører dig altså ikke." Pigen vifter med sine poser. Hun er alvorlig nu.

Han rækker skålen frem, og hun lægger poserne derved. Så samler hun hænderne og knæler, mens hun tager imod hans bøn:

"Buddha, bevar denne pige og hendes familie, så de får et lykkeligt liv..."

Den lille munk er glad. Han går igen rundt sammen med Wito og Sombat. De sidder i spisesalen og fryder sig, når der er stegte bananer i deres skåle. De går i templet og knæler sammen, når de beder og synger. De står side om side, når de maler de hvide mure efter skoletid. Og de går sammen til aftenbøn i templet. Det er rart at have venner.

Men der er sket noget med Nasa-ho. Han kan ikke lade være med at tænke på pigen. Når han ligger i sovesalen. Og når han sidder foran Buddha i templet. Og på skolebænken. Tanken om pigen vil ikke slippe ham.

Han er glad for at være sammen med sine venner. Men han vil helst gå alene, når han skal ud i byen med sin skål om morgenen. Hans bare fødder fører ham ad gader med biler, busser og tuck-tuck-taxier. Hen til markedet. Der står pigen i en duft af søde bananer og smiler. Hun lægger stegte kartofler og bananer ned i hans skål og hendes øjne stråler.

"Giv mig en bøn, lille munk," siger hun og knæler.

Han finder ud af, at den tykke dame er hendes mor. De bor på markedet inde bag ved boden. Hun har nogle små brødre, som leger derinde. Men han ved ikke, om hun har en far.

Det kan være, at pigens far osse er død, tænker Nasa-ho, da han ligger i sovesalen mellem de andre drenge. Han ser hende for sig, når hun smiler. Og når hun ser alvorlig ud. Øjnene er mørke, klare brønde. Hun lukker øjnene, når han beder bønnen og takker for hendes mad. Vipperne er lange og sorte. Hun ser sød ud.

En dag spørger han pigen:

"Hvor er din far?"

"Han er rejst væk," siger hun.

"Hvor hen?"

"Det ved jeg ikke. Og jeg er osse ligeglad."

Hvordan kan man være ligeglad, når ens far er rejst væk? Han var måske ikke rar?

Nasa-ho er godt klar over, at han tænker for meget på pigen. Men han kan ikke få hende ud af hovedet. Måske skal han lade være med at gå hen på markedet med madskålen. Det kan ikke blive ved med at gå godt. Han føler sig mere og mere uren af at tænke på hende.

Tidligt næste morgen lister Nasa-ho alene ud af templets port. Solens stråler når ikke op over de høje huse endnu. Han vil samle mad i nogle andre gader i dag.

Der er et hul i trafikken og han smutter mellem bilerne over på det andet fortov. Men hvad sker der? Hans fødder vil ikke lystre. De bærer ham alligevel hen mod markedet.

Nu står han på den modsatte side af vejen. Ser boderne gennem trafikken. Slagteren hakker kødstykker. Fiskemanden piller de store rejer. Damen i boden med frugt lægger ananas og meloner i pæne stabler.

Og der står pigen. Hun vifter med poserne. Vinker. Så har hun altså set ham. Det er måske heller ikke så svært at få øje på en orange munkedreng gennem gadens trafik.

Nasa-ho tøver. Skal han forsvinde, eller skal han gå over gaden og tage imod hendes mad?

Biler susser forbi. Motorcykler gasser op. Busser ruller af sted, som store huse. Han vender om og vil gå ned ad en sidegade. Men så hører han pigen kalde:

"Lille munk! Gå ikke!"

Hun løber lige ud i trafikken. Vifter med sine poser og kalder.

"Lille munk!"

Han hører dunket, da tuck-tuck-taxien rammer hende. Ser poserne flyve op i luften, da hun falder. Hun ligger midt ude på gaden. Trafikken fortsætter, som om hun er en kludedukke, man bare kan køre hen over.

Uden at tænke susser Nasa-ho som et orange lyn ud mellem bilerne. Han løfter pigen op. Bærer hende ind på fortovet. Og nu kommer folk løbende for at hjælpe. De skubber Nasa-ho væk og knæler ved pigen. Han står der og ved ikke, hvad han skal.

Blodet strømmer ud af pigens hoved. Det ene ben sidder skævt på kroppen. Øjnene er lukkede, som om hun modtager en bøn.

Den tykke dame fra markedet løber skrigende over gaden. Kaster sig over pigen og græder højt. Ingen ser drengen i orange dragt.

Nasa-ho går hjem til templet. Han ryster som om han er syg. Og han har mistet sin madskål. Da han går gennem porten ind til templet, er solen steget op over de høje huse. Den skinner på statuen af Buddha, så han stråler af guld. Nasa-hos hænder er røde af blod.

Han står ved vasken i det lange baderum. Vandet skyller blod af hans hænder. Tegner lange, røde striber i den hvide vask. Han skrubber med sæbe. Vil ikke have pigeblod på sig.

I spisesalen sidder han med bøjet hoved og kan ikke få en bid ned.

"Skal du ikke spise?," hvisker Wito, selv om man ikke må tale, når man spiser.

"Det er fordi, der ikke er stegt banan i dag," griner Sombat med mad i munden.

Nasa-ho siger ikke noget om pigen og blodet.

Da templets klokker kalder, går han for sig selv. Knæler på tæppet. Det er rødt som blod.

Han samler hænderne og bøjer hovedet med lukkede øjne.

"Kære Buddha, hjælp pigen, så hun ikke er død. Og hjælp mig, så jeg bliver rensset, for jeg har rørt ved en pige.

Måske vil munkene ikke have ham i templet mere, fordi han bliver ved med at være uren? Måske bliver han sendt hjem til sin mor i sit gamle tøj, som han ikke engang kan passe mere? Hvad vil mor sige? Hun er så stolt over at have en munk i familien.

Han går ned til floden og ser på det strømmende vand. Ser på de store maller, der slår skum i vandet. Følger de travle både med turister med øjnene. Tænk, hvis mor pludselig kommer sejlene derude. Hans hjerte hamrer.

Katten kommer hen til ham med sine killinger. De små leger med en duefjer. Basker til den og tumler rundt om Nasa-ho. Han tager killingen med den hvide pote op til sig.

"Du er den sødeste, Lykkepote," siger han og kysser det lille hoved. Og så hører han at killingen spinder.

Nasa-ho kommer for sent i skole. De andre er i gang med skrifttegn og tal, da han kommer ind i klassen. Han bukker med samlede hænder og mumler undskyld.

"Du bliver tilbage efter skoletid," siger Phra Maha strengt.

De andre drenge ser nysgerrigt på Nasa-ho. Men ingen spørger om noget. Man taler ikke i klassen, uden at få lov.

Nasa-hos tanker kører rundt i hovedet på ham. Han vil hjem til sin mor. Hvad vil Prah Maha sige til ham? Ved han noget om pigen og blodet?

Der er ikke plads til skrifttegn og tal i hans hoved lige nu.

Det er umuligt at holde tårerne tilbage, da han fortæller, hvad der skete i morges.

Prah Maha ser alvorligt på ham hen over brillerne. Hans øjne er milde. Ansigtet furet af et langt livs rynker. Han nikker roligt og ser nøje på Nasa-ho.

Så siger han:

"Du skal vide, at en munk godt må røre en kvinde - eller en pige, hvis de gør det i en god gerning."

Nasa-ho er glad for den gamle munks ord. Det jager mørket inde i ham væk. Men der sidder stadig noget og knuger i maven. Hvad er der sket med pigen?

Han sidder længe på det røde tæppe, når han beder til Buddha. Beder for pigen.

Måske er hun død? Den tanke får hans hals til at blive helt tør.

"Buddha, hjælp pigen," beder han og trækker vejret dybt ned i maven.

Han har fået en ny madskål. Hver morgen går han til markedet og henter mad. Men der kommer hverken stegte kartofler eller søde bananer i skålen, for boden er lukket. De dampende pander er væk. Og hverken pigen eller hendes tykke mor er der. Men rotterne piler rundt i skraldet.

Han ville sådan ønske, at pigen var her.

Da Nasa-ho bringer rester fra spisesalen, kommer kattene springende. Han bliver så varm og glad inden i, når han ser dem. Og de kender ham, selv om alle munkene jo har ens orange dragter.

Lykkepote spinder, når han kæler med den.

"Du er verdens sødeste lille kat," hvisker han til den.

Hans blik glider hen over flodens vand. Mors vand. Men selv om han savner dem derhjemme, er det godt at være hos munkene. Han kan gå i skole. Få en uddannelse. Det gør mor glad og stolt.

Hvis bare han vidste, hvad der er sket med pigen.

Han går igen rundt sammen med Wito og Sombat. De puffer til hinanden og fniser. Sidder sammen i templet, når de beder. Hjælper hinanden med lektierne. Maler muren side om

side. Og de følges ad, når de skal ud og hente mad om morgenen. Men det, der skete med pigen, holder Nasa-ho for sig selv. Han vil ikke risikere, at de begynder på deres pigefims.

Markedet syder af liv. Duften af stegte kartofler og bananer blander sig med lugten af kød og fisk og frugt. Der er igen gang i panderne i den lille bod. Den tykke dame sidder midt i osen, men pigen er der ikke.

Det er Wito og Sombat, der går over og får kartofler og bananer i deres skåle. Det er dem, der giver den tykke mor en velsignelse for maden. Nasa-hos bare fødder er vokset fast til asfalten.

De to små brødre leger inde bag boden. Men hvor er pigen? Det rykker i ham for at gå hen til moren og spørge. Men hans fødder vil ikke gå.

Så er vennerne tilbage.

"Hvad står du der og glør for, Nasa-ho?"

"Kom nu, Nasa-ho."

De orange drenge går i række gennem gaderne. Folk lægger mad i deres skåle. De beder bønner. Trafikken suser forbi. Larmen hænger i ørerne. Den giftige os kradser i næsen. Bangkok er en vild og farlig by.

Men inde bag templets port er der fred.

De levende lys spejler sig i den gyldne Buddha. Duften af røgelse og blomster fylder næsen. Nasa-ho knæler og beder. Beder for pigen, han bar ind fra gaden.

"Lad hende ikke være død, Buddha."

Katten sidder på det røde tæppe mellem munkene. De grønne øjne ser spørgende på Nasa-ho.

"Ja, jeg kommer med mad til dig efter skole," hvisker han.

Den sorte kat slikker poten og gnider snuden. Så strækker den sig og går på bløde poter ud af templet.

Nasa-ho hjælper munken med at sælge brød til de hellige fisk. I dag er der mange, som vil fodre mallerne i floden. Se dem hoppe og springe i vandet. Det giver lykke i livet at fodre de hellige fisk.

Katten og dens killinger har kastet sig over de madrester, som Nasa-ho havde med fra spisesalen. Lykkepote har snuppet en luns kød fra den anden killing. Nu triller de rundt og slås. Nasa-ho ler.

"Lille munk!"

En skinger pigestemme får ham til at snurre rundt.

"Er det dig, lille munk?"

Pigen! Så har Buddha hørt hans bøn.

Men helt godt er det ikke. Pigen sidder i en trækvogn med skæve hjul. Hun har benet i gips og forbinding om hovedet.

"Jeg har været på et hospital," siger hun.

Han nikker. Så siger han:

"Jeg håber, du bliver helt rask. Jeg har bedt for dig."

"Har du bedt for mig?" Hendes ansigt stråler under det hvide bind.

Pigens tykke mor har købt brød. De små brødre kaster det ud i floden til fiskene.

Men så får de øje på killingerne. De henter hver en lille sort kat. Sætter dem på skødet af deres søster.

"Åh, hvor er de søde," jubler hun. "Mor, jeg har altid ønsket mig en lille kat."

"Du må godt få den ene," siger Nasa-ho hurtigt.

"Må jeg?" Pigen kigger bedende på sin mor. "Må jeg?"

"En lille kat bliver stor en dag," siger hendes mor. "Hvad skal vi dog med en kat?"

"Den skal da fange rotterne," siger Nasa-ho hurtigt.

Moren ser længe på de små katte. Til sidst siger hun ja.

"Men så må den skynde sig at vokse. Ellers bliver den selv ædt af rotterne." Moren smiler. Hendes øjne bliver helt væk i de tykke kinder.

Pigen ler og tager en killing ind til sig.

"Denne her med den hvide pote er den sødeste. Må jeg godt få den, lille munk?"

Nasa-ho tøver lidt. Så nikker han.

"Den hedder Lykkepote."

"Tusind tak for Lykkepote," siger hun.

Han tager den anden killing op til sig. Den er da også rigtig, rigtig sød og blød.

Pigen krammer og kysser Lykkepote.

"Jeg kan godt sidde her i vognen og stege bananer," siger hun. "Kommer du og henter mad i morgen?"

"Ja," siger han. "Og jeg har fået en ny madskål."

Faktaboks:

Bangkok:

Bangkok er Thailands hovedstad.

Det er en af de hurtigst voksende byer i verden.

Der bor mere end 7 millioner mennesker.

Munkene:

Der er mange slags munke i forskellige religioner.

De går alle i lange munkedragter. Nogen barberer håret af.

Munkene bor i et kloster eller et tempel.

Her beder de til deres gud og lever fredeligt og nøjsomt.

De hjælper andre mennesker og tænker mere på andre, end på sig selv.

De må ikke gifte sig. Og de fleste må ikke røres af kvinder.

Buddhas bud:

Buddhisme er en religion, hvor man følger Buddhas kloge ord.

Man kan blive lykkelig, hvis man lever nøjsomt. Og hvis man mediterer og beskytter alt levende. Og man må hverken lyve eller stjæle.

Sådan lyder nogle af ordene.

Buddha:

Buddha blev født som en rig prins i Indien omkring 500 år før Kristus.

Han blev træt af sin rigdom og levede som en fattig munk.

I mange, mange år gik han rundt i verden og søgte oplysning. Han blev meget klog.

Hans ord er i dag skrevet ned og buddhisterne beder til ham og lærer af ham.

Madskåle:

Hver morgen går de unge munke ud i byen og samler mad til alle i templet.

Folk ofrer med glæde mad til dem. Så får de en bøn af munkene.

Buddhist-munkene lever kun af den mad, de samler ind i deres madskåle.

Tuck-tuck-taxier:

En tuck-tuck-taxi er en motorcykel med en sofa til to passagerer.

Det er meget hurtigt at komme frem i en tuck-tuck, for den kan sno sig i trafikken.

Orange små munke:

Mange drenge i Thailand kommer i lære som munke, når de er 9-10 år.

Så får de en orange munke-dragt og håret bliver barberet af.

Man kalder dem novicer og de må ikke røre ved piger eller kvinder.

Nogle munkedrenge er kun i templet et par uger.

Andre bliver der flere år og går i skole og får uddannelse.

Hvis de beslutter at blive indviet og være munk resten af livet, må de aldrig gifte sig.

Templet:

Et tempel er en bygning med spir, snørkler og forgyldte tage. Det bruges ligesom kirker.

Buddhisterne beder til Buddha i deres templer.

Her kommer både munke og almindelige mennesker.

Pagoder:

Pagoder kan være hellige huse med smukke tage.

De bruges ofte til opbevaring af hellige ting. Gamle skrifter.

Eller munkedragter fra berømte præster.

Eller måske brød til de hellige fisk i floden.

Røgelse:

Noget røgelse kommer fra harpiks og duftende bark, der lugter rigtig godt. Det dufter dejligt, når røgelsen antændes og røgen breder sig.

Røgelse bruges i templer over det meste af Verden.

Floden:

Chao Phraya-floden løber igennem Bangkok og ud i havet.

Den kommer fra nogle små floder oppe i landet.

Mange folk lever i pælehuse langs med floden.

De sælger deres varer på de flydende markeder.

Hellige fisk:

Det bringer lykke at fodre de hellige fisk ved templerne.

En buddhist skal være god ved alt levende.

Man må godt fange fisk i floden og spise dem. Men ikke de hellige maller.

Meditere:

Når man mediterer, sidder man helt stille og tænker ikke på noget.

Man skal tømme hjernen og trække vejret dybt, så man bliver rolig i kroppen.

Buddhister mener at man på den måde åbner op og kan møde Buddha og hans lærdom.

Charlotte Blay med munkedrengene i klasselokalet